

EL PUNT

COMARQUES GIRONINES

Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.

C/ Figuerola, 28 - 17001 Girona ☎ 972 18 64 00 - Fax 972 18 64 20

Director de l'edició: Xevi Sala Puig

Caps de Secció: Carles Cercijo (Garrotxa-Ripollès-Cerdanya), Josep Puigbert (Alt Empordà), Carles Ribera (Gironès/Pla de l'Estany), Martí Ayats (Esports). Redacció: Puri Abarca (Turisme), Núria Astorch (Ensenyament), Mònica Cabruja (Sanitat), Irene Casellas (Solidaritat i Cooperació), Narcís Genís (Girona), Maria Àngels Martínez (Política), Tura Soler (Policia/Successos).

Consell Editorial: Narcís-Jordi Aragó (President), Esteve Vilanova (Vicepresident), Carles Barba, Pep Colledimont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Antoni Güell, David Marca, Imma Massip, Jaume Pifol, Modest Prats, Joan Ribas, Sebastià Salellas, Margarita Torrent, Joan Torres, Xavier Cortadellas (Secretari).

EL PUNT

Hermes
Comunicacions, S.A.

Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona ☎ 972 18 64 00 - Fax 972 18 64 20

President: Joan Bosch Roura. Consell d'Administració: David Marca Cañellas, Joan Ribas Freixas i Esteve Vilanova Vila. Gerent: Jordi Bosch Roura. Director editorial: Joan Vall Clara.

Director: Emili Gisbert Negrell. Subdirector: Jordi Grau Ramió. Redacció: Jordi Camps (Esports), Josep Martinoy (Espanya-Món), Enric Matarrodona (Llibre d'Estil), Jordi Molins (Disseny), Aureli Rodríguez (Maquetació), Toni Muñoz (Apunts), Joan Poyano (Economia), Miquel Riera (Cultura-Espectacles), Enric Serra (Opinió), Xevi Xirgo (Països catalans), Pere Drou (Llengua), Jaume Esparraguera (Infografia), Manel Lladó (Fotografia), Anna Mir (Correcció), Carme Torns (Documentació).

Gestió: Anna M. Ribas, Carme Bosch (Administració), Miquel Fuentes (Recursos Humans), Concepció Casals (Distribució), Ubaldo Gómez (Cobraments). Producció: Jaume Batchellí, Núria Prunedà (Publicitat), Joan Casals (Escàner). Comercial: Pau Figueras, Baldi Bramón (Agències), Cristina Taulats (Oficials), Jordi Cantó (Llar), Joan Quesada (Motor), Marc Baster (Immobilisables), Joan Puget (Marques), Gemma Bosch (Oci), Eva Negre (Moda), Gerard Martínez (Ensenyament) i Santi Amores (Subscripcions). Promoció: Xevi Esteve, Serveis Tècnics: Lluís Cama, Josep Madrenas (Informàtica), Ricard Forcà (Manteniment). Màrqueting: Toni Coroninas. Pla de Qualitat: Estanis Alcover Martí.

Impressió: Rotimpre 972 40 05 95

Consell editorial conjunt: Jordi Bosch Roura (President), Joan Ballester Grau, Jordi Ginébra Serrabou, Jaume Oliveras Costa, M. José Recoder Sellarés, Martí Roselló, Margarita Torrent Canaleta, Joan Torres Culubret, Esteve Vilanova Vila, Joan Villarroya Font, Pere Madrenas Caballé (Secretari).

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que El Punt no fa seva necessàriament.

Defensor del Lector: Jaume Oliveras Costa.

Difusió controlada

Un palau firal i de congressos per a Figueres

Si el ple on s'aborda la qüestió —segurament el de desembre— i si el difícil equilibri de forces que governa Figueres permet aprovar-ho, la capital de l'Alt Empordà pot veure com es converteix en realitat un projecte que pot servir per reafirmar la seva capitalitat comarcal i, fins i tot, per disputar en condicions avantatjoses la capitalitat gironina de les fires i els congressos.

El projecte de palau firal i de congressos, una iniciativa que amplia i complementa la idea que va guanyar el concurs municipal convocat el

1997, es presenta en aquest sentit com una ocasió perfecta que les forces polítiques figuerenques no poden ni haurien de deixar passar de llarg. Es tracta d'un equipament reivindicat per tots els grups polítics en els seus programes electorals, i es tracta també d'un projecte que encaixa perfectament amb una ciutat eminentment comercial, que aspira a ser un dels puntals de l'eix Perpinyà-Figueres-Girona. No cal entrar en una cursa de velocitat per veure quina és la primera ciutat empordanesa o gironina que veu com cristal·litzen aques-

tes aspiracions, però tenint en compte la importància de l'equipament, cal posar-hi tots els esforços polítics. La celebració del Saló Nuvis o de la Fira del Vi, per posar dos exemples, proclamen la necessitat d'un recinte que estalviaria haver d'improvisar espais constantment. La zona prevista per instal·lar-hi el recinte, el clos de Fires, és, d'altra banda, un emplaçament idoni que permet afrontar un creixement equilibrat de la ciutat. Només falta que CiU faci una aposta de ciutat, que confirmi allò que ha anunciat i que en el ple hi voti a favor.

Hisenda té por d'afinar més amb les retencions

La taula de noves retencions sobre les rendes del treball a compte de l'IRPF que Hisenda prepara afina molt més que l'actual, ja que, a més dels ingressos bruts i el nombre de fills, té en compte altres factors que redueixen la quota de l'impost. Fent jugar els descomptes per treball i mínims personals a l'hora de fixar el tipus de retenció, és indubtable que aquesta s'acostarà molt més que l'actual a la quantitat que finalment toca ingressar, i això reduirà el nombre de declaracions amb dret a devolució, i el seu import.

Però, ja que els serveis de personal de les empreses hauran de fer una *minideclaració* de renda a cada asalarat per calcular-li la retenció, posats a fer es podria haver afinat més, incloent en la fórmula dades com si el contribuïent és l'únic que aporta rendes a la família o si té dret a desgravació per compra de l'habitatge; tècnicament és possible, i així s'aconseguiria aproximar-se més a l'objectiu que el govern declara: haver de cobrar abans d'hora al menor nombre possible de contribuïents.

Fa la impressió que si Hisenda

no afina més és perquè té por de quedar-se sense líquid, amb tanta rebaixa fiscal i retallada de retencions. Confirma aquesta impressió el fet que expliqui que a partir de gener aplicarà una retenció a compte dels guanys amb fons d'inversió —per altra banda, una mesura correcta perquè els equipara a la resta dels productes d'estalvi— per tres raons: millorar el control (lògic), alliberar molts contribuïents de l'obligació d'haver de declarar (!?) i permetre una major rebaixa de les retencions del treball (la mare dels ous).

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin de 20 ratlles mecanografiades. És imprescindible que a l'original hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar al carrer Figuerola 28, 17001 Girona o a lectorgi@elpunt.com

La Constitució

■ Es va fer i es va votar fa vint anys, en plena transició, quan, diuen, encara era tan a prop el record de la Guerra Civil i els quaranta anys de dictadura i en l'aire planava l'ombra d'un altre cop d'estat si no s'optava per una via moderada. En aquest context, va néixer la Constitució. Han passat vint anys, les necessitats d'ara ja no són les mateixes. Per què, doncs, no es pot revisar? No pot ser vàlid un text en que només es reconeix una única nació, l'espanyola. I una única llengua oficial en el conjunt de l'Estat, el castellà. Euskadi, Galícia i els Països Catalans, doncs, no hi tenim cabuda en aquesta Constitució. No pot ser que després de vint anys el govern de torn encara no hagi reconegut que l'Estat Espanyol està format per diferents nacions. I això que diuen que els catalans hem estat decisius a Madrid. [...] N'estic ben tipa —i afortunadament crec que som molts— de sentir parlar de l'encaix de Catalunya dins Espanya, de fets diferencials, d'haver de fer lleis de normalització lingüística perquè no se'n mori la llengua, d'haver de suportar com desbarra l'*Espanya profunda*, sigui de dretes o d'esquerres, contra tot el que segons ells suposa una amenaça per a la integritat de la sagrada pàtria. I tinc la certesa que aquests nacionalistes espanyols no cediran ni un pam. Però tant, davant d'això un acaba arribant a la conclusió que discutir si cal o no cal modificar la Constitució és un debat inútil. La Constitució no es modificarà mai perquè és intocable, és la Bíblia, el text sagrat que permetrà que res de substancial no canviï. L'única alternativa real seria que al Parlament algun dia hi hagués una majoria capaç de convocar un referèndum per l'autodeterminació i que el poble decidís el futur. Fos quin fos el resultat, això sí que faria moure les coses. /MARTA ROSÉS I NOGUER. Santa Cristina d'Aro (Baix Empordà).

Carta de Mifas

■ A l'Ajuntament de Girona, en l'últim ple municipal, es va parlar de la llei 13/1982, LISMI, i del compliment del dos per cent de minusvàlids contractats a les empreses de més de cinquanta treballadors. L'associació Mifas ha tingut còpia de la proposta del grup municipal del Partit Popular i del Partit dels Socialistes de Catalunya. Com a col·lectiu al qual afecta de manera especial aquest tema, volem manifestar el següent: per a nosaltres, és molt important que la integració la-

boral sigui motiu de debat. Pel que fa al compliment de la llei, hem de lamentar que quedi palès que no es compleix i que no hi ha cap control perquè això no sigui així. No podem estar d'acord que, es primi pel fet de complir la llei, però sí que fos una clàusula necessària per a la contractació (actualment es fa amb els impostos, la Seguretat Social, Hisenda..., casos en què cal certificar que s'està al corrent de pagament). Cal demanar a les administracions responsables de les polítiques laborals que s'arbitrin els mecanismes necessaris per al compliment

de la llei. Per a les empreses que són centres especials de treball, és molt important tenir contractes amb l'administració local; els beneficis repercuteixen molt directament a la ciutat en llocs de treball i recursos (per a una ONG com Mifas, suposa poder oferir diferents serveis: residència, centre ocupacional, formació, etc.). Encara ens trobem amb moltes barreres per accedir-hi que no ens permeten deixar de ser un col·lectiu amb molts problemes d'integració laboral. /PERE TUBERT I BASSAS, president de Mifas. Girona (Gironès).

Llibres i deformació

■ Els darrers dies s'està parlant de la condemna d'un llibreter de Barcelona que distribuïa llibres de tendència nazi. Dissortadament, no es tracta d'un cas únic i m'agradaria saber els criteris que el Ministeri de Cultura segueix per concedir el registre de llibres (ISBN). Faig aquesta reflexió quan encara no he superat la impressió que m'ha causat veure en un quiosc una «*enciclopedia de segundo grado*», editada per EDAF, a Madrid, l'octubre de 1998, i que és un reedició d'una altra escrita per un tal Antonio Álvarez i editada a Zamora el 1954. Se suposa que deu estar dedicada a la mainada de vuit o nou anys. Doncs bé, entre altres perles editorials, s'hi pot trobar que es donen com a vigents les banderes de la Falange i del Requeté, l'escut preconstitucional d'Espanya i els himnes de la Legión de la Falange i altres temes propis de l'època en què fou escrita. No és una broma macabra. És un fet que es pot comprovar. És aquesta la formació, més aviat deformació, que es vol donar als nostres fills? Són aquestes les directrius de la reforma? /PLATÓ PÉREZ. Girona (Gironès).

Gràcies a un equip mèdic

■ Vull expressar públicament el més sincer agraïment a l'equip mèdic de la delegació d'ASEPEYO a Olot per l'acurada atenció rebuda arran d'haver sofert un accident laboral, i molt especialment al delegat Sr. Rigall, al Dr. Vancells, al fisioterapeuta Sr. Ramon, a la Srta. Susi, etc. És una satisfacció sentir-se protegit laboralment. /JOSEP FERNÁNDEZ. Olot (Garrotxa).

F E D E R R A D E S

■ La foto que il·lustrava la fotografia de «La Crònica del diumenge» correspon a l'«Anna» i no a «L'Oca» com es deia al peu.

LA PUNXA D'EN JAP

